

Oerm Matern voor de muur van blokken in 'Just play, please'.

Foto Leo van Velz

Speels ballet met bouwactiviteiten

Schouwburg, Rotterdam: Rotterdamse Dansgroep met drie premières 1) 'Just play, please'. Choreografie en toneelbeeld: Mark Haim. Muziek: Paganini. Kostuums: Edith Ordelman. 2) 'Letting go'. Choreografie, toneelbeeld en kostuums: Käthy Gosschalk. Muziek: Webern. 3) 'Edge stories'. Choreografie, toneelbeeld en kostuums: Anouk van Dijk. Herhalingen o.m.: morgen- en zaterdagavond weer in Rotterdam (Schouwburg), 13 en 14 december Leiden (LAK), 7 t/m 11 januari Amsterdam (Frascati), 5 en 6 februari Utrecht (Stadsschouwburg), 15 februari Schiedam (Passage).

door NICO S. DE WAL

Rotterdam - Het openingsballet van het nieuwe programma door de Rotterdamse Dansgroep doet zijn titel eer aan en zorgt daarmee voor een heel animerende 'opwarmer'. Gele-

verd door de Amerikaan Mark Haim, die ons zijn speelse inslag begin 1989 al toonde met 'Ouverturen' bij het NDT en oktober j.l. met 'Settings and clearings' bij Djazzex. Ditmaal is hij blijmoedig aan de gang gegaan met de vioolacrobatiek van Paganini, met een supergrote blokkendoos en een verrijdbare struik vol kerstglitter. Zijn animo heeft hij duidelijk overgedragen op de zeven dansers, die zich uitleven in soms flitsende, soms meer lyrisch-expressieve soli, duetten, trio's en ensembles. Dit afgewisseld door koortsachtige bouwactiviteit met de blokken. Door er telkens muurtjes en poortjes van te bouwen, creëren de dansers steeds wisselende mogelijkheden om weg of door te kruipen, of om een looproute te bepalen. Enkele 'balken' dienen zelfs als slaginstrument voor Anouk van Dijk, die er met handen en ellebogen schitte-

rende roffels op weggeeft.

Je verwacht een climax waarbij de blokken als een torentje bussekruit in elkaar donderen, maar misschien kent Haim dat spelletje niet en zo eindigt het ballet wat oneigenlijk en zeer Amerikaans met een persiflage op tv-quizen, compleet met Donald Duck.

Käthy Gosschalk koos voor 'Letting go' de 'Sechs Stücke' van Webern om er relatieproblemen bij in beeld te brengen. Een tweepersonsbed blijft éénpersoons beslapen en de man die zich er aanvankelijk onder verborgen houdt blijkt meer warm te lopen voor een (model)zeiljacht dan voor zijn vrouw. Die boot is natuurlijk een symbool voor zijn drang om er tussenuit te trekken, maar met dit beeld, noch met dat van twee kleine meisjes die samen een eigen wereldje fantaseren, evenaart de choreografie ook maar in de verste verte de dra-

matische zeggingskracht van de muziek.

Zonder verhalende bedoeling maakte Anouk van Dijk speciaal hiervoor gecomponeerde muziek van Yens Yens en werk van Kodo Utsuna een exotisch ogende choreografie voor zes dansers. De exotiek wordt sterk geïm-

reerd door de muziek - met onder meer een grote diversiteit aan slaginstrumenten en een mondharp - waarbij de wij kostuums, met rokken voor drie mannen, oosters van stijl zijn. Uitgaande van natuurlijke vloeiende bewegingen en impuls van de ademhaling een boeiende verkenning ontstaan van exotische danspressiemogelijkheden. Een nauwere aansluiting bij stuwende ritmen en gerateneerder benutting van de trillende parante stroken opzij en acht zou overigens het effect nog kunnen verhogen.

Haagsche Courant 5/12/91